

Arrest

nr. 298 622 van 13 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Paulin KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 11 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 4 december 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2023 bood verzoekster zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven, komende vanuit Douala (Kameroen).

Op 4 december 2023 nam de grenscontroleambtenaar de beslissing tot teruggrijping.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Op 4/12/2023 om 05:24 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/WR, Luchthaven ZAVENTEM,
werd door ondergetekende M. G. Inspecteur*

de heer/mevrouw:

achternaam Y. voornaam J. S.

geboren op (...)1972 te B. geslacht (m/v) vrouw

*die de volgende nationaliteit heeft KAMEROEN wonende te houder van het document nummer
afgegeven te op*

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

*afkomstig Uit Douala met SN203 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer
van de vlucht)*

*, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd,
krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het
verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):*

*X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid,
172°)2*

*Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN
VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.*

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer HV.(...)/2023

X (B) Is in het bezit van een frauduleus bekomen reisdocument (art. 3, eerste lid, 172°)2

*Reden van de beslissing: Document: paspoort Frankrijk 16CK34835, Vervalsing: FRAUDULEUS
BEKOMEN*

*X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid,
1V20)2*

Reden van de beslissing: Betrokkene heeft geen Schengenvisum of verblijfsdocument.

Zie pv HV.55.RN.008980/2023

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen

ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 19, 43, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster licht het eerste middel toe als volgt:

« Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, al. 1, 1°/2° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision. Alors que, Attendu qu'il sied de rappeler que la requérante est de nationalité française, elle vit et travaille en Belgique depuis 2007. En Belgique, elle est détentrice d'une carte EU+ (B542989024) délivré le 16 juin 2023. Qu'à son arrivée à l'aéroport de Bruxelles, la requérante a présenté son passeport français et était en possession d'un titre de séjour valable émis par les autorités belges (la carte EU+). Que la requérante est installée en Belgique depuis plus de 16 ans, elle y mène une vie privée et familiale protégée par l'article 8 de la CEDH. Qu'elle possède un passeport authentique émis par les autorités françaises, qu'elle a d'ailleurs renouvelé à plusieurs fois au consulat Français de Bruxelles et une carte de séjour émis par les autorités belges. Que les articles suivants de la loi du 15/12/1985 énoncent : Art. 43. § 1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles : 1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour ; 2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique. § 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. Art. 45. § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques. § 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions. Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues. Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres Etats membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique. § 3. Seules les maladies énumérées dans l'annexe de la présente loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44bis. Que le conseil d'Etat a déjà jugé¹ : « Considérant que le demandeur, né le 14 novembre 1967 à A. , de nationalité :XXX, arrivé en Belgique en 1997, établi en Belgique et titulaire d'une carte de ressortissant d'un Etat de l'Union européenne résidant en Belgique, rentrant d'un voyage au C. et regagnant son domicile en Belgique, a été arrêté le 22 décembre 1998 par la gendarmerie au motif que son passeport serait faux et a fait l'objet de la décision de refoulement critiquée au seul motif pris de l'article 3, alinéa 1er, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qu'il tentait d'entrer dans le Royaume sans être en possession des documents requis par l'article 2, c'est-à-dire "niet in het bezit van een geldig paspoort en visum"; Considérant que le demandeur prend un premier moyen de la violation de l'article 3,2^o, de la loi du 15 décembre 1980 précitée dans lequel il fait valoir en substance qu'il "est porteur d'une carte d'identité valablement délivrée par les autorités belges" et "que le

fait que son passeport soit considéré comme falsifié ne peut pas empêcher les autorités belges de laisser le requérant pénétrer en Belgique sous le couvert de sa carte d'identité quitte à mettre l'affaire à l'instruction afin de découvrir le responsable de la falsification"; qu'il prend un second moyen de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitée et des articles 1er, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, "en ce que le juge décide de refouler le requérant en invoquant une disposition légale qui ne correspond pas à la réalité des faits et motive sa décision par le fait que le requérant n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa, alors que le requérant est en possession d'une carte d'établissement valable délivrée par les autorités belges"; Considérant, sur les deux moyens réunis, que le demandeur, ressortissant d'un Etat membre de l'Union européenne est établi en Belgique, - qu'en vertu de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'entrée d'une telle personne sur le territoire du Royaume ne peut être refusée que pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique, et ce dans les limites que cette disposition indique, - que, selon l'article 46 de cette même loi, les raisons d'ordre public, de sécurité ou de santé publique qui justifient une restriction aux droits d'entrée ou de séjour sont portées à la connaissance de l'intéressé, à moins que des motifs intéressant la sûreté de l'Etat ne s'y opposent ; que la décision contestée ne mentionne pas que l'entrée dans le Royaume est refusée au demandeur pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique, ni quelles sont ces raisons, ou quels sont les motifs intéressant la sûreté de l'Etat qui s'opposent à cette communication ; qu'au surplus, aux termes de l'article 45 de la même loi, "l'étranger CE auquel un titre de séjour a été accordé en vertu (du chapitre 1 et du titre III) ne peut être éloigné du territoire que par un arrêté royal d'expulsion et après avis de la Commission consultative des étrangers", et non, comme en l'espèce, par une simple mesure de refoulement. Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante estime que l'on devait lui indiquer quel document de voyage qu'il devrait disposer avant de la sanctionner de ce chef. Que la décision de refoulement ne peut être justifiée que pour des atteintes graves à l'ordre public. Que la décision contestée ne mentionne pas que l'entrée dans le Royaume est refusée à la requérante pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique, ni quelles sont ces raisons, ou quels sont les motifs intéressant la sûreté de l'Etat qui s'opposent à cette communication. Qu'aux termes de l'article 45 de la même loi, "l'étranger CE auquel un titre de séjour a été accordé en vertu (du chapitre 1 et du titre III) ne peut être éloigné du territoire que par un arrêté royal d'expulsion et après avis de la Commission consultative des étrangers", et non, comme en l'espèce, par une simple mesure de refoulement. Que cette décision repose sur une base non légalement admissible. Que la requérante est détentrice d'un titre de séjour en cours de validité et aucune décision mettant fin à son droit de séjour ne lui a été notifiée à ce jour par les autorités belges. Que la décision querellée ne dit pas pourquoi, la requérante qui est en possession d'une carte de séjour en cours de validité doit être refoulée. Que la partie adverse dit dans cette décision que le document de voyage utilisé par la requérante est faux et sera saisi judiciairement. Elle ne dispose plus de document de voyage valable. Elle n'est pas en possession d'un document de voyage valable. Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait. Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence. Que la partie adverse ne donne pas les raisons de son refus de prendre en compte les documents produits par la requérante alors que ceux-ci lui donnent le droit d'entrée et de séjourner sur le territoire de l'UE. Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par la requérante à son arrivée à l'aéroport. Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible. Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique. Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision. Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi. Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation. Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir. Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale. Qu'il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse. En effet la requérante a pu démontrer qu'elle disposait d'un titre de séjour en cours de validité et d'un passeport national. Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs. Que l'article 43 § 2 de la loi du 15 décembre 1980 dit : « Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du

Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ». Que la requérante vit en Belgique depuis 2007, elle y travaille depuis. Pourtant, la partie adverse ne motive pas sa décision en tenant compte de la durée de séjour de la requérante sur le territoire du royaume. Que cette décision viole l'article 43 de la loi du 15.12.1980 précité. »

Verzoekster voert in het eerste middel aan dat ze Franse nationaliteit heeft en reeds in België leeft en werkt sedert 2007. Ze is houder van een EU+-kaart afgegeven op 16 juni 2023. Bij haar aankomst op de luchthaven in Brussel, heeft verzoekster haar Frans paspoort voorgelegd en voert ze aan dat ze in het bezit was van een geldige verblijfstitel afgegeven door de Belgische autoriteiten. Verzoekster herhaalt dat ze reeds in België verblijft sedert meer dan 16 jaar en er een privé- en gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ze stelt over een authentiek paspoort te beschikken, afgegeven door de Franse autoriteiten, dat regelmatig zou verlengd geweest zijn door het Franse consulaat in Brussel en ook over een verblijfskaart afgegeven door de Belgische autoriteiten.

Vervolgens citeert verzoekster de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, evenals uit een arrest van de Raad van State van 22 december 1998, nr. 77.878. Verder acht verzoekster de bestreden beslissing zeer stereotiep en voert ze aan dat men haar had moeten zeggen over welk reisdocument ze had moeten beschikken vooraleer haar daarop af te straffen. Verder voert verzoekster aan dat de teruggrijping enkel mocht steunen op inbreuken op de openbare orde, terwijl de bestreden beslissing hier niet op steunt, terwijl artikel 45 van de Vreemdelingenwet zou stellen dat: *“een Unieburger waaraan een verblijfstitel werd toegekend op grond van hoofdstuk 1 en titel III niet van het grondgebied kan verwijderd worden dan met een koninklijk besluit van teruggrijping en na het advies ingewonnen te hebben van de Commissie van advies voor vreemdelingen”* en niet door een eenvoudige teruggrijping.

Bijgevolg steunt de bestreden beslissing, aldus verzoekster, op een niet-toelaatbare rechtsgrond. Opnieuw wijst verzoekster erop dat ze in het bezit is van een verblijfstitel die geldig is en dat geen beslissing voorligt die een einde maakt aan dit verblijfsrecht, die haar ter kennis zou gebracht zijn. De bestreden beslissing motiveert niet waarom verzoekster, die in het bezit is van een geldige verblijfskaart, moet teruggedreven worden.

Verzoekster gaat in op het motief van de bestreden beslissing dat het door haar gebruikte reisdocument vals is en gerechtelijk zal in beslag genomen worden zodat ze niet langer in het bezit is van een geldig reisdocument. Volgens verzoekster getuigen de conclusies die de gemachtigde heeft getrokken uit de voorgelegde stukken van kwade wil, geen enkele heldere geest zou op die wijze handelen. Het motief gestoeld op artikel 3 van de Vreemdelingenwet is onafdoende, niet-gepersonaliseerd en niet pertinent. De gemachtigde zou de redenen niet geven van de weigering om de voorgelegde documenten in overweging te nemen, terwijl deze haar het recht geven het grondgebied te betreden en er te verblijven. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle pertinente elementen onderzocht die door verzoekster werden voorgelegd. Er is dan ook sprake van een manifeste appreciatiefout en machtsmisbruik volgens verzoekster. Zo werd volgens verzoekster eerst de beslissing genomen en pas nadien werden de motieven gezocht, zelfs in strijd met de wet. Opnieuw herhaalt verzoekster dat zij kon aantonen over een geldige verblijfskaart en een nationaal paspoort te beschikken, zodat de motivering onafdoende en onwettig is en dit een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Vervolgens citeert verzoekster artikel 43 §2 van de Vreemdelingenwet, bepaling die betrekking heeft op Unieburgers. Nu in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over de lange verblijfsduur van verzoekster in het Rijk is artikel 43 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Prima facie beoordeling eerste middel

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Zo is de bestreden beslissing in rechte gemotiveerd door verwijzing naar artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De beslissing is eveneens in feite gemotiveerd nu de grenspolitie heeft vastgesteld dat het door verzoekster gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag wordt genomen, zodat verzoekster niet meer beschikt over enig geldig reisdocument. Daarnaast motiveert de beslissing dat verzoekster geen Schengenvisum of

verblijfsdocument heeft voorgelegd. De bestreden beslissing geeft aldus duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

De Raad stelt vast dat het eerste middel in hoofdzaak steunt op verzoeksters bewering dat ze de Franse nationaliteit heeft en dat ze een authentiek Frans paspoort heeft voorgelegd. Echter, de grenspolitie heeft vastgesteld dat het paspoort waarvan verzoekster gebruik heeft gemaakt van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag moest genomen worden. Dit vindt bovendien steun in de stukken die verweerder bij de nota heeft gevoegd. Daaruit blijkt dat op zorgvuldige wijze contact werd genomen met de Franse autoriteiten en dat deze op 4 december 2023 via “Sirene France” hebben laten weten dat: *“le passeport mentionné est signalé car visé par une décision de retrait au motif: obtention induue. D’après nos bases de données nationales Mme Y.J. (...1972) ne possède pas de titre français dument obtenu pouvant prouver sa nationalité Française »* (eigen vertaling : *“het genoemde paspoort wordt geseind omdat het is ingetrokken op grond van het feit dat het ten onrechte is verkregen. Volgens onze nationale*

gegevensbanken is mevrouw Y.J. (...1972) niet in het bezit van een naar behoren verkregen Frans document waaruit haar Franse nationaliteit blijkt".) Verder blijkt ook onder "*motif de signalement*" "*document de voyage invalidé par l'autorité de délivrance afin d'empêcher son détenteur de voyager – Article 38 du Règlement (UE) 2018/1862* ».

Er kan bijgevolg niet langer uitgegaan worden van verzoekster haar Franse nationaliteit, noch haar Unieburgerschap. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf een alias aan onder de Kameroense nationaliteit. Als Kameroense onderdaan diende zij zich aan te melden met een geldig paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring. Of verzoekster diende een geldig paspoort en geldige verblijfsvergunning voor te leggen. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoekster, anders dan ze in het verzoekschrift voorhoudt, enkel een vals Frans paspoort heeft voorgelegd en een vliegticket. Ze legde geen Belgisch verblijfsdocument, noch Franse identiteitskaart aan de grens voor. Anders dan verzoekster voorhoudt, legde zij dus niet de stukken voor die haar toelaten op het grondgebied binnen te komen. Verzoekster legde, anders dan ze voorhoudt, geen geldig verblijfsdocument voor en geen geldig nationaal paspoort. Er bevindt zich evenmin een kopie van een geldige verblijfskaart in het administratief dossier.

De Raad meent dan ook dat de bestreden beslissing *prima facie* voldoende kon gemotiveerd worden op grond van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat in casu geen sprake is van een stereotiepe, onafdoende of onwettige motivering.

Waar verzoekster de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet citeert, blijkt dat deze artikelen betrekking hebben op de weigering van toegang en verblijf aan Unieburgers en hun familieleden. Echter verzoekster kan *prima facie* niet langer als een Franse onderdaan worden beschouwd. Waar verzoekster citeert uit het oud arrest van de Raad van State van 28 december 1998, blijkt reeds uit het citaat dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet een wetswijziging heeft ondergaan. Er is thans in artikel 45 hoe dan ook niet langer sprake van een koninklijk besluit voor teruggrijving, noch van een verplicht advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, waarvan verzoekster van oordeel is dat deze hadden moeten gerespecteerd worden. Bijkomend zijn de feiten die aan dit arrest ten grondslag lagen op twee punten essentieel verschillend dan de huidige zaak. In de zaak die voorlag bij de Raad van State werd de Portugese nationaliteit van de verzoeker in kwestie niet betwist en blijkt dat de Portugese man bij aankomst aan de grens ook zijn geldige verblijfskaart had voorgelegd. Bijgevolg moest, anders dan in de zaak die voorlag bij de Raad van State, thans de bestreden beslissing niet noodzakelijk gestoeld zijn op redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Waar verzoekster aanvoert dat tot op vandaag zij geen kennis heeft van een beslissing tot beëindiging van verblijf en zij dus in het bezit is van een geldige verblijfskaart, neemt dit niet weg dat – naast het feit dat verzoekster zich *prima facie* niet langer op haar Unieburgerschap kan beroepen, zij aan de grens geen verblijfskaart heeft voorgelegd en zij als derdelander diende in het bezit te zijn van een geldig paspoort, aangezien een verblijfskaart enkel een visumvervangend stuk is.

De Raad volgt verzoekster ook niet dat diende gemotiveerd te worden waarom zij als houdster van een verblijfskaart toch moet teruggedreven worden, aangezien zij die verblijfskaart niet heeft voorgelegd aan de grenspolitie.

Er blijkt wel dat met alle relevante stukken die door verzoekster op de luchthaven werden voorgelegd (enkel het paspoort dat door de Franse autoriteiten stond geseind wegens intrekking omwille van het ten onrechte verkrijgen ervan), rekening is gehouden bij het nemen van de beslissing. Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* niet. In geen geval blijkt dat eerst de teruggrijvingsbeslissing werd genomen om die pas in tweede instantie te motiveren. Verder kan de Raad evenmin volgen dat het voorgelegde Frans paspoort niet naar juiste waarde werd beoordeeld, er kan *prima facie* geen machtsmisbruik worden vastgesteld.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 43 §2 van de Vreemdelingenwet, moet de Raad wederom aanstippen dat die bepaling enkel geldt als de minister of zijn gemachtigde een beslissing heeft genomen zoals bedoeld in artikel 43 §1, zijnde een weigering van binnenkomst of van verblijf aan een burger van de Unie of een familielid hiervan. Echter in casu heeft de gemachtigde geen beslissing genomen die aan een Unieburger of een familielid van de Unieburger de binnenkomst weigert, aangezien juist de Franse autoriteiten, blijkens de stukken, hebben gesteld dat verzoekster haar Franse nationaliteit niet kan bewijzen waardoor het Frans paspoort werd ingetrokken.

Een schending van de artikelen 3, 19, 43, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet. Evenmin blijkt op het eerste zicht een manifeste appreciatiefout.

Het eerste middel is niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Ze licht het middel toe als volgt:

« Attendu qu'il sied de rappeler que la requérante est de nationalité française de nationalité française, elle vit et travaille en Belgique depuis 2007. En Belgique, elle est détentrice d'une carte EU+ (B542989024) délivré le 16 juin 2023. Qu'à son arrivée à l'aéroport de Bruxelles, la requérante a présenté son passeport français et était en possession d'un titre de séjour valable émis par les autorités belges (la carte EU+). Que la requérante est installée en Belgique depuis plus de 16 ans, elle y mène une vie privée et familiale protégée par l'article 8 de la CEDH. Que selon l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. (...). Que ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations effectives. Que le respect des relations sociales, affectives et familiales nouées par la requérante en Belgique depuis plus de 16 ans est ainsi couvert par la protection conférée par l'article 8 et que la partie adverse ne souffle mot de la vie privée et familiale de la requérante, alors qu'elle est sensée motiver sa décision en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. Que la partie adverse avait connaissance d'indications devant la conduire à s'interroger quant à l'existence éventuelle d'une violation de l'article 8 de la CEDH et sur la nécessité d'un examen du respect de ladite disposition. Que la motivation réalisée dans le corps de l'acte attaqué ne reflète pas un examen réel de la demande ayant apprécié l'ensemble des éléments de la cause et, plus particulièrement, la vie privée et familiale de la requérante. Que la partie adverse ne pouvait ignorer, en effet, qu'il existait des risques que la prise de la décision d'éloignement attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation au regard de ladite disposition et, le cas échéant, de réaliser la balance des intérêts en présence, ce qui ne ressort nullement de la motivation de l'acte attaqué. Que la partie adverse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte attaqué, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à cet égard. Que la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ont tenu compte de la vie de famille de la requérante et que la partie adverse ne tient aucunement compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'elle mène en Belgique, notamment avec ses amis et ses connaissances. Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait de la situation de la requérante avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre. Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement. Qu'en ne motivant pas sa décision en référence à la vie privée et familiale que mène la requérante en Belgique, la décision litigieuse contrevient manifestement à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Que contraindre la requérante à retourner au Cameroun, alors qu'elle est de nationalité française et vit en Belgique depuis plus de 16 ans, relève d'une ingérence dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 de la CEDH. Qu'il en résulte que la décision querellée a été prise en violation de l'article 8 de la Cedh susmentionné. Que les moyens sont sérieux. 5. Préjudice grave difficilement réparable justifiant la demande en suspension. Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice. Qu'il

convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH. Attendu que la décision attaquée cause à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable puisque ne prenant pas en considération valablement les documents qu'elle a présentée à son arrivée à l'aéroport de Zaventem et la refoule vers le Cameroun alors qu'elle est française. Qu'obliger la requérante à retourner au Cameroun alors qu'elle a la nationalité française et l'empêcher de retourner auprès de sa famille, constitue le préjudice grave difficilement réparable invoqué ; Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, la requérante ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ; Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.130 060 van 24 september 2014 in de zaak RvV 159 744 /II). Que la violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef de la requérante constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable. Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH."

In het tweede middel herhaalt verzoekster dat ze de Franse nationaliteit heeft en leeft en werkt in België sedert 2007 en houdster is van een EU+-kaart afgegeven op 16 juni 2023. Verzoekster heeft bij haar aankomst haar Frans paspoort getoond en was in het bezit van een geldige verblijfstitel, verstrekt door de Belgische autoriteiten. Ze verblijft sedert 16 jaar in België en heeft een privé- en gezinsleven beschermd onder artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd aangaande het familie- en privéleven, terwijl ze reeds sedert 16 jaar in België verblijft en gedekt is door artikel 8 van het EVRM en de gemachtigde op zorgvuldige wijze moet motiveren aangaande alle omstandigheden eigen aan de zaak. Thans is geen werkelijke beoordeling gebeurd van verzoekster haar privé- en gezinsleven, noch enige belangenafweging. Verder heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met verzoekster haar familieleven dat ze in België leidt en met haar vrienden en kennissen. Thans heeft de gemachtigde niet aangetoond dat de inmenging in verzoekster haar privéleven noodzakelijk en proportioneel is in het licht van de doelstellingen zoals weergegeven in artikel 8 §2 van het EVRM. Nu verzoekster wordt gedwongen terug te keren naar Kameroen, terwijl ze de Franse nationaliteit heeft en al 16 jaar in België woont, is er sprake van een inmenging in haar privéleven dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

Prima facie beoordeling tweede middel

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als

voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en familielevens, veronderstelt vooreerst wel het bestaan van een familielevens of privélevens dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Uit het betoog blijkt dat verzoekster zich wederom stoelt op haar Franse nationaliteit en op haar Frans paspoort, terwijl nu juist niet langer kan aangenomen worden dat verzoekster de Franse nationaliteit heeft. De Franse autoriteiten stelden immers recent dat verzoekster niet in het bezit is van een naar behoren verkregen Frans document waaruit haar Franse nationaliteit blijkt. Waar verzoekster stelt dat haar gezinsleven wordt beschermd onder artikel 8 van het EVRM en wijst op haar familielevens dat ze in België leidt, blijkt evenwel niet dat verzoekster verwijst naar concrete gezins- of familieleden in België. Verzoekster heeft bij haar verzoekschrift zelf een stuk aangaande haar "*gezinssamenstelling*" voorgelegd waarin zij als "*alleenstaande*" wordt vermeld. Ook in het recent gehoor dat van verzoekster werd afgenomen en waarvan de vragenlijst zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat ze "non" heeft geantwoord op de vragen of ze familie of minderjarige kinderen heeft in België. Ze verklaarde in het kader van dit gehoor verder dat ze reeds lang in Frankrijk woont en haar kinderen ook in Frankrijk wonen. Deze verklaringen lijken enerzijds niet te stroken met andere stukken in het dossier, waaruit juist een lang verblijf in België lijkt voor te liggen, anderzijds verhindert de thans bestreden beslissing ook niet dat verzoekster nog steeds contact kan onderhouden met haar kinderen, mochten die inderdaad in Frankrijk wonen, wat overigens ook niet is aangetoond.

Nu geen beschermingswaardig gezins- of familielevens blijkt, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een proportionaliteitsonderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het privélevens, kan prima facie inderdaad vastgesteld worden dat verzoekster reeds sedert 2007 in België verblijft en dat zij ook sedert geruime tijd een verblijfsrecht van de Belgische overheid had verkregen. Verzoekster legt bij haar verzoekschrift ook een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor als schoonmaakster van 12 augustus 2019, waarop weliswaar onder "*nationaliteit*" "*Frankrijk*" staat vermeld. Ze legt eveneens een inschrijvingsbewijs voor van de VDAB waaruit blijkt dat verzoekster werkloosheidsuitkeringen heeft aangevraagd sedert 26 mei 2023.

De Raad moet evenwel op basis van de stukken van het administratief dossier vaststellen dat verzoekster zich van in den beginne, zijnde vanaf 2007, heeft uitgegeven als een vrouw met de Franse nationaliteit, terwijl de Franse autoriteiten thans stellen dat die Franse nationaliteit niet blijkt. Er kan dan ook prima facie niet redelijkerwijs ontkend worden dat in casu fraude in het spel is, zoals verweerder ter zitting opwerpt, en dat verzoekster haar opgebouwde privélevens door deze fraude in ernstige mate wordt aangetast, zodat zij er zich niet langer op rechtmatige wijze kan op beroepen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In een dergelijke situatie acht de Raad het niet onzorgvuldig dat niet tot een proportionaliteitsafweging in de bestreden teruggrijping werd overgegaan.

Ten overvloede blijkt prima facie niet dat verzoekster in casu dermate dichte sociale banden heeft aangetoond dat van haar niet redelijkerwijs kan verwacht worden terug te gaan naar Kameroen. Zoals uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt, is zij niet langer tewerkgesteld maar had zij een werkloosheidsuitkering aangevraagd. Ook op dit punt verschilt de huidige zaak overigens met het door verzoekster geciteerde arrest van de Raad van State, waarin de Raad van State een moeilijk te herstellen ernstig nadeel had aangenomen omdat de betrokken Portugees het risico liep ontslaan te worden van zijn werk wegens onwettige afwezigheid. Verder verklaarde verzoekster in haar recent gehoor in het gesloten centrum wel vrienden te hebben in België, maar heeft ze hiervan geen begin van bewijs voorgelegd. Verzoekster heeft ook niet uiteengezet dat er voor haar onoverkomelijke hinderpalen zijn om met deze vrienden vanuit Kameroen contact te onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het tweede middel is ook niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VAN DER WEL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

A. MAES